

Надя Кехлибарева

Вятъра

– Ууу! Фюууу! – свири Вятъра.

– Ууу! Фюууу! – свири Вятъра, обикаля къщата и кара дърветата по двора да шумолят. Неравно да шумолят.

А Фането лежи на лявото си ухо, внимателно се ослушва с дясното и гледа право към прозореца. Както се е засилил да тича около къщата, както се е запретнал да блъска клони в прозореца, Вятъра може и сам да се мерне зад стъклото. Колко ѝ се иска на Фането поне веднъж да види Вятъра! Дали и той си е облякъл палто в това хладно време? Или на Вятъра никога не му е студено?

– Я заспивай! – казва Плюшеното коте. И се намества по-удобно на възглавницата. – Нощта идва, за да спим. А който не ги разбира тия работи, нека си духа. Ние нали здраво си затворихме прозореца! Е, малко шумолене се чува и през затворения прозорец. Но аз от шумолене не се тревожа. Аз не зная някой да е настинал от шумолене.

Тъкмо тогава прозорецът заскърца. Захваща се прозорецът пресекиво да скърца. Захваща се да звънка. И се отваря. И в стаята... влиза Вятъра.

Не сварила дори да ахне, Фането се надига и сяда в леглото. А Плюшеното коте затисва с лапи завивката. Всяка завивка ще хвъркне при такъв вятър, ако не я затиснеш! И сетне... ще има да пиеш горещ чай против гърлобол!

– Аз не зная някой да обича гърлобол! – измърморва Плюшеното коте.

А Вятъра се провиква:

– Дано още не спиш, Фане! Бях се нарекъл да се отбия при тебе. Но се позабавих на двора. Дългата коса на липата разресвах. Ууу! Фюууу! Дългата, вече изрусяла коса на липата.

– Каква ти е хубава шапката! – потрепва Фането. – Каква ти е хубава плетената блуза! И твоите ботуши какви са хубави!

С блеснали очи разглежда Фането Вятъра. Върху шапката му, изплетена от сухи треви, пърхат две бели крила. И широката му, богато надиплена блуза е изплетена от треви с цвета на пясък. От нейните разкопчани ръкави се подават други две крила – също бели, но много по-големи и по-силни. А ботушите на Вятъра са кроени от мека кафеникава кожа. Най-чудно от всичко е това, че и по тях са поникнали пера. Крилати са и ботушите на Вятъра.

– Днес те забелязах да вървиш подир майка си, докато тя събираше прането, Фане! – подема с висок и малко напевен глас Вятъра. – Твоята майка сваляше чаршафите от вѐжето и ги мятеше на рамото си. Хоп,

хоп – подскачаше ти, следваше я по петите и държеше крайчеца на своята престилка. А мама току се обръщаше и пушаше щипки в престилката. Ууу! Фюууу! – рекох си аз, както се бях поизтегнал откъм слънчевата страна на вашата стряха. Ууу! Фюууу! Добро е детето, щом помага на майка си. Заслужава да го посети, да се разговоря с него, да му кажа някои неща.

– Моля ти се, кажи ми някои неща! – обажда се Фането.

– Три неща искам да ти кажа аз! Три неща!

– Моля ти се, кажи ми ги!

– Ууу! Фюууу!

– Моля ти се, кажи ми ги по-скоро!

– Ето първото нещо, Фане: бъди безстрашна! Веднъж намислиш ли си да тръгнеш на път, вече на никого не позволявай да те връща. Аз на никого не позволявам да ме връща.

Ех, тръстиките зелени
се огъват разгневени –
всяка люшва тънък меч,
щом ме чуе отдалеч.
С трясък вдигат се на пръсти
мигом и горите гъсти.
И се втурват рът до рът –
да ме спънат, да ме спрат.

Вярно, спявам се от време на време. Но се стремя да не спирам. Аз на никого не позволявам да ме връща. Аз на никого не позволявам да ме отхвърля назад. Аз бързам напред, безстрашно бързам напред.

– Не е много приятно тъй да се бърза напред – измърморва Плюшеното коте. – Може да ти се замотае опашката в храст или в коренище. Кракът ти може да се замотае в храст или в коренище, ако си нямаш опашка. Ами кое се нарича „напред“ и кое – „назад“? Тя, земята, постоянно се върти. Като кълбо прежда се върти. Затова „напред“ и „назад“ най-често се обръкват.

– Ууу! Фюууу! Нали има пътепоказатели! – веднага отговаря Вятра. – Неуморно стоят на пост, неуморно стоят на пост пътепоказателите. По техните чела са написани посоките. Само трябва да научиш буквите. Колкото по-добре четеш, толкова по-ясно разбираш накъде е „напред“. И накъде – обратното!

– Аз познавам няколко букви! – поизпъчва се Фането. – Аз и другите ще ги науча.

– А сега слушай второто нещо, което искам да ти кажа – разтърсва крилето на шапката си Вятъра. – Ето и второто нещо, Фане: обикни пътищата! Каква хубост ще ти разкрият пътищата! Непрекъснато ѝ се радвам аз. И непрекъснато подканвам очите си да я гледат и гледат!

Викам на очите: вижте –
дреме стригано сгърнище,
бягат релсите на влак,
бляска връх от лед и сняг.

Весел град насреща маха
не с ръка, а с нова стряха...
Вечно с хубост е богат
тоя чуден, чуден свят!

– Не е много приятно тъй да се броди по пътищата – измърморва Плюшеното коте. – Може да свие студ. Може и дъжд да рукне. Ами ако няма наблизко магазин за чадъри? Без магазин за чадъри... е съвсем сигурно, че ще хванеш гърлобол! Затова ми се ще на мене да попитам: кой ще избере гърлобола пред топлата къща?

– Аз зная пътя отгук до езерото! – слиза от леглото Фането. Но пропуща да се наведе и да си обуе чехлите. – Аз и другите пътища ще ги намеря. А колко са пътищата по цялата земя?

– Ууу! Фюууу! Все още не съм ги преброил – поклаща своята крилата снага Вятъра. – Все още не съм ги преброил. Но ти слушай третото нещо, което искам да ти кажа. Ето и третото нещо, Фане: обикни небесата!

– Небесата ли? – притисва длани към бузите си Фането. И стои боса на пода.

– Над облаците се изкачвам аз. Щом пожелаея, и се изкачвам над облаците. И танцувам по планините на Месеца. И бърша с мека бърсалка праха от Звездите. А най-смелите от хората се втурват след мене. Със своите самолети и ракети се втурват. И се извива сребърно хоро от самолети и ракети. Скоро най-смелите от хората ще построят и по планините на Месеца градове. И по Звездите ще построят градове. Големи градове. С люлки и въртележки на всеки площад.

– С люлки и въртележки ли казваш?
– Чуеш ли ме да духам особено силно, Фане, и ти си представяй, че тръгваш към небесата.

Тръгвай с нощница хвърката
в сгоден миг към небесата.
Скитай дълги часове
през небесни градове.

В ресторант между Звездите
пресен лунен крем опитай.
И недей забравя, знай:
чудесата нямат край!

– Защо е нужно да си представяш... невиджани работи? – измърморва Плюшеното коте. – Не е много приятно тъй да си напругаш главата. По-умно ми се струва на мене да си взема аз една-две книги с картинки. И да разглеждам готови картинки. Страница подир страница да ги разглеждам.

– Аз ще си представям! – отвръща Фането. – И небесните градове. И ресторанта между Звездите. А там готвачът дали слага орехи в крема? Баба Калиопа ми прави крем от тиква и орехи. Много сладък.

– Ти помни думите ми! Помни думите ми! – повтаря със своя висок и малко напевен глас Вятъра. А после прехвърля кафеникавия си ботуш през прозореца.

– Но чакай, чакай! Не си отивай! – спуща се към прозореца и Фането. Тъкмо тогава прозорецът се затваря. Със скърцане се затваря прозорецът. И дори прозвънва. А зад стъклото се мярват две големи бели крила и нечия широка, богато надиплена блуза с цвета на сухи треви и пясък.

– Ууу! Фюууу! – свири Вятъра около къщата.

– Ууу! Фюууу! – свири Вятъра, тичешком обикаля къщата и кара дърветата по двора да шумолят. Неравно да шумолят.

А Фането се прибира в леглото, ляга на лявото си ухо, внимателно се ослушва с дясното и отправя очи към прозореца. Гледа в прозореца Фането и се захласна.

– Я заспивай! – казва Плюшеното коте. И се намества по-удобно на възглавницата. – Нощта идва, за да спим. А който не ги разбира тия

работи, нека си духа. Ние нали успяхме пак да си затворим прозореца! Е, малко шумолене се чува и през затворения прозорец. Но аз от шумолене не се тревожа. Аз не зная някой да е настинал от шумолене. И да е хванал гърлобол.

– Ууу! Фюууу! Помни думите на Вятъра!

– Ууу! Фюууу! Помни думите на Вятъра! – дочува Фането.

– Ти мълчи... – казва тя на Плюшеното коте. И насъне се засмива на своя ветрен сън.

КРАЙ

© Надя Кехлибарева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9215>]